

PRESENTACIÓ

Instal·lats en una periodicitat que ja s'ha fet anual, i que fem un ferm propòsit de mantenir mentre tinguem salut i empena, us oferim el número 2 del nostre paper digital de versos i lletres. Si el número 0 era un monogràfic dedicat a la figura estimada de Gabriel Ferrater, i el número 1 era un miscel·lani que feia especial atenció als «poetes del centenari», aquest exemplar que ara llegiu a la pantalla té un cert caràcter de «monogràfic doble», ja que hi ha dos fils conductors que uneixen les distintes aportacions dels apartats d'estudis, de creació i de traducció. Són dos àmbits de les lletres pels quals els qui tiram endavant aquest projecte sentim una certa feblesa: els clàssics grecollatins i la poesia satírica.

Obrim el número, però, amb un document que pensam que té un interès extraordinari: un sonet inèdit de Carles Riba. Es tracta d'una poesia d'adolescència, i d'una poesia de circumstàncies, però és el testimoni del domini del vers per part d'un jove de setze anys que havia de ser un dels nostres grans poetes.

El «dossier» dedicats als clàssics grecollatins compta amb un estudi de Raül Garrigasait —a mig camí entre la divulgació i la lectura personal— dels mites grecs, amb poemes inèdits d'autor contemporani inspirats en motius mitològics (l'erudit Jordi Parramon recrea mites diversos i el jove Adrià Targa reescriu el d'Ícar) i amb traduccions, tant de clàssics grecollatins —Bernat Cifre ens tradueix un passatge de Lucreci i Jaume Pòrtules ens dona la seva versió d'epigrames de Filodem de Gàdara— com d'un poema de W.H. Auden, traduït per Marcel Riera, que ens trasllada a la dominació romana de l'actual Gran Bretanya.

Pel que fa al «dossier» de poesia satírica, consta d'un estudi de Miquel Àngel Vidal sobre *La ciutat a lloure* —una col·lecció inèdita de dècimes de Llorenç Moyà—, d'una selecció de les poesies de Josep Robrenyo —a cura d'Albert Mestres—, de poesies que palesen la vitalitat de la vena satírica entre els poetes catalans d'ara mateix —amb peces de

Salvador Oliva, Miquel Desclot, Salvador Alsius i Manel Marí—, i de traduccions de poesia satírica britànica —a càrrec de Marcel Riera i de Miquel Àngel Llauger— i portuguesa —a càrrec de Gabriel de la S. T. Sampol.

Completa aquest *Veus baixes* una nova edició d'una secció que també volem que sigui present a cada número: la dels diàlegs. En aquest cas, l'escriptor Joan Todó conversa amb la professora i crítica Dolors Oller.

Per descomptat, volem fer públic el nostre agraïment profund a tots els qui han col·laborat de manera desinteressada amb nosaltres i que han fet possible un número de què no podem deixar d'estar-ne ufanosos. Esperam, amic lector, que tu també ho consideris.